

ב מ ע ר כ ה

כל הארץ לנו תלחי

שנה לפני-כן בכפר-גלעדי ותלחי שבפאתי הצפון. התביעה הניצבת עתה בפני גיסות צבא-הגנה לישראל ובפני מחנות הנוער המשתפים עצמם בציון חגיגי של גדולת ימים עברו — היא להפוך את הזכרון ההיסטורי למציאות מחנכת. היכולת המקצר עית-הצבאית, שאנו מצויים לטפחה במלוא המאמץ, תמצא את בצרונה הנפשי ואת חיסונה לכושר-עמידה של ממש, במקורות מסורתנו ההגנתית, הלוחמת. הגואלת את העם — בגופו וברוחו כאחת.

"כל הארץ לנו תלחי" — שנים רבות עברו עד אשר ראיה חודרת זו הפכה מציאות כוללת לגבי הישוב היהודי כולו, על פני מרבית שטחה של ארץ-ישראל. הסמל — להש-למת התהליך הזה של התפשטות "התלים-החיים" על פני הארץ כולה, מקצה ועד קצה — ניתן ביום י"א אדר לפני שנתים, אותו י"א אדר בו נכנסו כוחות צבא הגנה לישראל לאילת שבקצה הדרום — ובכך הושלמה הטבעת, אשר החלה מתחשלת כ"ט

הארבעים ושלשה

ושונאי המפעל הציוני לסוגיהם, להאדרת כוחנו. משיצאו המ"ג — ויזכר כאן שמו של דוב הוז ז"ל, חבר מפקדת ההגנה, אשר יחד עם אליהו גולומב ואחרים, יבדלו לחיים, דבקו בהם במיוחד בזמן מאס-רם ועשו רבות כדי לקרב את יום שחרורם — ניכר היה מקומם במערכת ההגנה: מי ליחידות העבריות שבצבא הבריטי, מי לפעולה ולפיקוד בשורות ארגון ההגנה, ומי לסיירות וחדירה לתוך סוריה הוישאית, המאיימת על עתידות הישוב. וכן רב היה חלקם ורי-שומם של אנשי המ"ג במערכות מלחמת-העצמאות מן הצפון בואכה דרומה; ואף עתה — בבנין צה.ל. והאדרתו.

הרוח, רוח האמיצים אף בכלאם, אף לנוכח קירות-אטומים, כביכול, של התנכרות וזדון, — היא שהעבירה אותנו על פני מכשולים איומים באותן השנים, — והיא שתוסיף להאיר לנו את דרכנו גם במבחני עתיד.

לפני עשר שנים שוחררו ממעצרים — תחלה בכלא עכו, אח"כ ב"מחנה" מזרע — המ"ג הנודעים: אנשי קורס-מפקדי-המחלקות של ארגון-ההגנה, שבמסעם מיבניאל לעין-חרוד נעצרו ונאסרו ע"י כוחות ממשלת-המנדט. אותו מאסר היה "בן-לויה נאה" לשאר המעשים, שבשורה הארוכה של התנכרות לרצונו של הישוב היהודי להוות גורם של בטחון עצמי, ללא הזדקקות לרחמי מגינים זרים — ולשאי-פתו העזה לקחת חבל במלחמה נגד גרמניה הנאצית. היה דבר-מה סמלי בכליאתם של מ"ג מפקדי "הג-נה" אלה, בעצם החדשים בהם שטפה מכונת-המל-חמה הנאצית את מרחבי אירופה התיכונה והמערבית וכבר הציבה רגלה אף על אדמת צפון-אפריקה.

אכן, הסמל היה גם כלפי-פנים. גיבוש הרצון וליכוד השורות, במבחן של מאסר וכלא, ובמב-חנים אחרים, שהיו כמדומה מהתרומות החשובות — תרומות-שלא-במתכוין — שתרמו שלטונות-המנדט,

לעשור התחתנים

ש ב ק ר ב הראשון — קיבל עוד אז, ביחידות שחנו על מורדות הכרמל ועד לקוראהש במישורי איטליה-הצפונית. ואולם, את מבחנו האמיתי, הגורלי, מצא בשנת מלחמת שחרורנו אנו. הוא יונק עתה מנסיון שני שלבי-עברו אלה גם יחד ונסיונם של צבאות זרים אחרים.

לקראת הבאות — ילווה-נא בדבקות שני ציוויים-איחולים:

— לימוד והשתלמות! אל יסתפק בידיעה-הקיימת; יכיר את כל הבלתי-מספיק ואת הלקוי המצוי עדיין במערכת ידיעתנו ויכולתנו המקצועית, ואף יתאכזר אל עצמו ואל אנשיו בתביעה זו של יותר ידיעה ושלמות.

— וזכור, זכור היטב, זכרון-של-מעשה, כי אפילו בחיל-ארטילרי, זה החיל הטכני המובהק, מכריע בחשבון הסופי האדם הלוהם — כוננותו, דריכותו, הזדהותו הנפשית עם מטרת המלחמה, גמישות יזמתו ותקיפות רצון-הקרב שלו.

חיל-התותחנים העברי, שבימים אלה חגג את עשורו הראשון, הנו נצר-רך. אין בהיסטוריה הישר-אלית דפים שיורישו מסורת של חיל-ארטילרי. העם העברי, בתולדותיו הארוכים, היה רגיל לתפקיד ההפוך: להיות מטרה לפגיעותיו של נשק-אויב כבד — מכבודת-המצור הרבה, אלו הקטפולטות והבליסטות שבצבא טיטוס, אשר תוארה באורח כה עניני ומפורט ע"י יוסף פלאויוס ושהמטירה את קלי-עיה על ירושלים הנצורה; ועד לתותחי הגרמנים היורים לתוך גטו יהודי שנגזר דינו. ובאמור יוסף טרומפלדור אל חבר, באותו יום תל-חי: „הוסיפו להגן — עד אם יבואו תותחים“, — היה מובן מאליה, כי לתותחים של הזר והאויב, להם בלבד, כוונתו. דרכה של ההגנה העברית היתה הדרך העוברת ממגיני תל-חי — ברובה, באקדח וברימון — עד אור-חושר לכונן צבא מסועף, החולש על נשק כבד משלו — ועד לתותח בכלל.

חיל-התותחנים הישראלי קם ונוצר עוד במסגרת הזרה. את אימונו והכשרתו — כולל האימון-

לא צבא-כובש חי על חרבו דרוש לנו לשמירת עמדותינו עד תום הימים הרעים, כי אם מחנה עובדים, שידעו להחזיק גם בשלח. דרוש עובד, שידע להגן על מחרשתו — ולא לחרוש בה בלבד — ושיכיר שלא רק על עצמו ועל קירות הבית מגן, אלא על אדמתו ועבודתו עליה. בשעת סכנה יעבדו אנשים אחדים בצמד בהמות אחד — אך, על עבודת השדה אין מנתרים.

— — — אנחנו, הנכונים להבהיל את כל הרופאים בשעת מחלתו של קרובנו מתרשלים להשתמש באמצעים השומרים מפני המחלה. — — — ואת אשר יכולנו לעשות אתמול בנקל, יעלה לנו מחר ביסורים ואולי גם בקרבנות.

מדברי אהרן שר, תר"ס.